

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg vil sige til hr. Kristen Touborg, at jeg normalt er et flinkt og rart menneske, og at jeg derfor ikke kan lide at være afvisende og flabet på nogen som helst måde, men vi har jo Folketingets forhandlinger, som registrerer den slags ting, og vi er også i den situation, at vi i øjeblikket gerne skulle være i gang med nogle drøftelser og forhandlinger om L 174 og L 175, og jeg har bemærket, hvad det er, hr. Kristen Touborg lægger vægt på, og så må vi jo se, om vi kan få tingene til at nå sammen. Hvis hr. Kristen Touborg gerne vil vide, hvad Socialdemokratiet mente, kan han som sagt slå op i referatet og se, om vi er så langt fra hinanden.

Så til hr. Aage Brusgaard: Jeg har redegjort for, hvordan dansk fiskeri har haft det gennem mange år. Det, vi i dag sidder og drøfter og skal tage stilling til, er fremtiden, og i den situation, vi har nu, er der mulighed for, at vi kan nå frem til nogle fornuftige ordninger, som kan genskabe en god økonomi for fiskeriet. Det er den situation, vi skal forstå at få udviklet, og det var det, jeg indbød hr. Aage Brusgaard til et samarbejde om.

Bodil Thrane (V):

Når Enhedslisten i dag har rejst en forespørgsel om fiskeriet, giver det os alle sammen rig lejlighed til at fremkomme med nogle synspunkter om, hvordan vi synes, fiskerierhvervet og fiskeripolitikken skal udvikles i de kommende år.

Som udgangspunkt er det vigtigt for mig at slå fast, at vi i Venstre har et stort ønske om at bevare det danske fiskeri som et fremtrædende og levedygtigt erhverv. Erhvervet skal være bæredygtigt, både når vi taler om miljø, og når vi taler om økonomi. Erhvervet giver som bekendt en betydelig valutaindtjening, og fiskeriet og dets følgeindustrier er uundværlige for lokalsamfundene i stort set alle de danske kystområder. I Venstre ser vi samtidig fiskeriet som en meget vigtig eksponent for den selvstændighedskultur, vi gerne ser fremmet i det danske samfund.

Men hvis vi ser tilbage på udviklingen i fiskeriet gennem de seneste 10 år, har fiskeriet jo været præget af de samme kriser efter kriser, som har hærgnet erhvervet i det meste af Europa. Disse kriser har haft mange årsager: Der har været en betydelig overkapacitet i fiskerflåden, en øget effektivitet, en for stor gældsbyrde, høje driftsomkostninger, en vigende bestand af visse

fiskearter og hårdere international konkurrence. Ligeledes har der været et betydeligt prisfald på konkurrerende fødevarer som følge af reformen af EU's landbrugspolitik og GATT-aftalen, og endelig er forbrugernes præference skiftet i retning af disse konkurrerende fødevarer.

De forskellige tiltag, man fra politisk side har taget for at afdæmpe problemerne, har haft meget begrænset succes, kan man vist roligt sige. Forsøgene på at sikre en sund strukturudvikling i den danske fiskerflåde gennem forskellige støtteordninger til ophugning, midlertidig oplægning og nyinvesteringer har afstedkommet en samlet reduktion af flåden på ca. 29 pct. siden 1987, men desværre er det ikke blevet til noget nybyggeri i den periode. Der er dog sket en udvikling af forbedrede fangstredskaber og mekanisk og elektronisk udstyr, og det har betydet en forøgelse af effektiviteten, så der på trods af den kraftige ophugning desværre ikke er sket et egentligt fald i fangstkapaciteten.

Samtidig har erfaringerne med reguleringen af fiskeriet gennem kvoter vist, at det er et dårligt reguleringsredskab. Det har ikke haft den ønskede effekt for fiskebestandene, og det store ressourcspild ved discharge af fisk er direkte uacceptabelt. Der er ingen, der fatter, at man accepterer det fra politisk hold.

På trods af, at reguleringen har været så detaljeret og omfattende, og at fiskerikontrollen er blevet stadig mere skærpet, har det kun i meget begrænset omfang løst problemerne, som det har været formålet. I stedet har det medført øget skepsis fra fiskerne og industrien over for systemet og omvendt.

Kvotestystemet må altså siges at have spillet fallit, men vi må erkende, at det ikke kan afskaffes over en nat. Derfor må vi tilstræbe, at vi bliver ved med at forske og udføre forsøg og derigennem finder frem til det bedst mulige alternativ inden revisionen af den fælles fiskeripolitik i år 2002. Fremtiden for et bæredygtigt fiskerierhverv afhænger således af den politiske evne til at finde frem til og nå til enighed om en bestandsbevarende regulering på såvel nationalt som EU-niveau. Hvis vi fra dansk side på nogen måde kan presse på og med facts og erfaringer levere den bedste argumentation ved løbende og kommende forhandlinger i EU, har vi derfor ikke blot hjulpet fiskerne i Danmark, men også fiskerne i de øvrige EU-lande.

I forbindelse med evalueringen af EU's fælles fiskeripolitik i 1991-92 erkendte man, at den nuværende regulering var utilstrækkelig og alt